

La vall de moquent

Publicació setmanal

Administració: Anselm Clavé, 30

Preu: 25 cèntims

Per què tanta cridòria de llibertat?

Fa pocs dies que en una sessió memorable, al parlament francès els capítosts dels partits Radical-socialista, Socialista i Comunista prometien, baix paraula d'honor, dissoldre, en bé de la pàtria, els seus respectius grups de xoc; millor dit; els seus grups armats, els «escamots», que en diríem nosaltres.

França, la predicadora i propagadora per excel·lència de les bel·leses i dels avantatges republicans, la que en quaranta vuit hores sota la disfressa de la democràcia, va crear de bell nou quaranta mil vídues, la que en un moment donat féu horroritzar tot el món de pol a pol, amp l'horripilant silueta de la tràgica guillotina, s'ha tret de cop i volta la careta que l'embellia i ha mostrat davant el món civilitzat la seva realitat crua, descarnada i esfereïdora.

Per la immensa majoria dels mortals, la veïna República era, fins ara, un paradís, un poble culte, model de civilització i de democràcia, un lloc on el ciutadà digne podia viure i respirar a plaer.

Avui, però, millor dit; d'aquí endavant no serà ja pas per molts el tros de cel que un dia s'imaginaren.

Heus ací fins on paren les modernes democràcies; llibertat!, sentíren que criden quatre inconscients, freturosos de surar com un pol d'esquena amb la suor dels seus semblants; llibertat!, criden uns altres que, com una bandada de corbs, esperen aprofitar el moments per ells oportuns d'una revolta per donar ampla brida als seus instins, sanguinaris i perversos, i criden també llibertat!, plens d'ira i de despit mal dissimulats, tota aquesta colla de llops disfressats d'ovella, que la volen només per ells poguer preparar el terreny per al dia de demà fer-nos esclaus de cop i volta, convertint-se ells en els més fascinerosos vassalls de la més estrambòtica tirania.

Llibertat! Santa paraula; però llibertat ben compresa, no llibertat per traïr, per burlar, ni per atropellar al pròxim, sinó llibertat per obrar i complir com a honrat i digne ciutadà amb i dintre de la llei.

Però; ah! com poder gaudir d'aquesta llibertat tan preuada si hi ha al món tants milers que com a França, l'aprofiten

per portar a cap les més tèrboles maquinacions contra tot el que signifiqui ordre, pau i justícia?

No és pas sols a la veïna República on sota el mantell del liberalisme hom trama aquests plans i projectes tan escabellats; sobrada experiència en tenim nosaltres; fou mercès a aquests falsos propagandistes de la democràcia que tinguérem d'afrontar la visió i les conseqüències d'aquell històric sis d'octubre, de trista recordança.

Perquè tanta cridòria de llibertat; complim tots amb els deures que justament ens dicti una recta consciència i sobran del més alt magistrat fins al més mínim municipal de peu, sense que jamai haiguem d'ésser espectadors d'una nota tan vergonyosa, com la que us deia al principi del meu humil escrit.

WESS BUSSKU

Justícia, Senyor... però pels altres

Sembla que a la llarga les esquerres espanyoles veuran satisfets els seus desitjos.

Fa més de dos anys, des de la constitució de les actuals Corts, que vénen clamant que aquest Parlament no representa pas la voluntat del poble, com si aquest no fos qui el va elegir.

Ara, després d'una crisi ministerial de sis dies de durada, s'ha constituït un nou govern, la missió del qual, sembla, és dissoldre l'actual Parlament i convocar unes noves eleccions generals.

Inútil dir que la lluita electoral, com de costum, serà aferrissada per demés, i el més trist és que si el poble no rectifica la seva confiança als candidats de dreta tornaran a estar i sentir la mateixa cançó enfadosa.

Deu vulgui que un dia no els pegui l'acudit (que no es pas fàcil) de dir que el plebiscit per l'Estatut de Catalunya no va ésser legal i que s'ha de tornar a fer.

Ens pesa en l'ànima l'haver-ho de confessar, però llavors veurien que el poble va quedar satisfet d'aquella temporada d'autonomia esquerrana.

Justícia, Senyor... però pels altres.

NYAC

Tema de la setmana

Aquesta setmana podríem dir que el tema ha estat criticar l'investida ferma que porta l'Ajuntament en pro de tot quan sigui millorar el nostre poble.

Però, amable lector, tu diràs que això ho saps tant de memòria, com els personatges que mouen aquesta crítica. Aquests senyors, que en tot troben pès però no parlen de si el nostre poble encara és «antic» com quan ells manaven i no volen donar-hi l'escalf que tothom hi dona, sols ara tenen feina a dir que moltes obres deixaran molts deutes i jo no puc més que dir-los a aquests senyors; que no veuen que amb aquestes paraules i manifestacions només fan que ratificar la nefasta i vergonyosa administració que féren al poble; no veuen que recorden al poble que els pressupostos municipals ordinaris i altres extraordinaris que feran eren gastats, i jo pregunto: com i de quina manera distribuïren les quantitats consignades? Perquè quan es féu alguna reforma la feren els nostres amics, ço que demostra que cal tenir més memòria i no ésser tan poc patriota i que cal que no ho demostrin tant que volen el poble per joguina.

Quan s'ha projectat una millora, reforma o qualsevol cosa, s'ha fet; així és que l'arreglar com es mereix el carrer Major i el de l'Església serà un fet, i més prompte del que us podeu creure.

Cal cuidar-nos de fer el nostre poble agradable, de fer-lo bonic, de fer-lo més sa que no és, perquè el percentatge de mortalitat que hi ha, no és el que hem de tenir, i ço és degut al malament que estem de sanitat i ho tindrem solucionat definitivament amb la construcció de les clavegueres, la instal·lació de les aigües, i en l'arranjament dels nostres carrers, puix al nostre poble té d'ésser-li reconeguda la seva importància, tant agrícola com pel magnífic lloc d'estiueig que és, per les seves bel·leses naturals com per la seva situació tan bonica com envejable, en aquesta contrada del Vallès Oriental.

Cal fer el què el poble vol i necessita, senyors crítics! A veure quan parareu de fer riure i de fer el ridícol, senyors antiquats!

UN ROQUEROL DE COR